

Benoist ve své pracovně

Autoři: J. Lester Feder, Pierre Buet

Další příspěvek v rubrice Kritické texty!

Člověkem, jehož si **alternativní pravice** nárokuje za svého duchovního otce, je čtyřiašedesátiletý Pařížan, který žije se svými čtyřmi kočkami poblíž kreolské restaurace, západoafrického obchůdku s oblečením nebo peruánského supermarketu.

Jmenuje se **Alain de Benoist** a za svých více než 60 let spisovatelského života vydal přes stovku knih zabývajících se rozmanitými tématy od antropologie po pohanství. Coby předák hnutí „**Nové pravice**“, jež vzniklo v 60. letech, získal jedno z nejprestižnějších francouzských intelektuálních ocenění, psal sloupky do několika největších listů země a podílel se vytvoření kánonu fašistických a radikálních spisovatelů, kteří ovlivnili i soudobé politické postavy jako Richard Spencer nebo Steve Bannon.

Jeho ústřední argumenty zaznívají v různých obměnách z řad mnoha nacionalistických hnutí po celém světě, často i z úst lidí, kteří nemají o jeho existenci ani potuchy. Jeho práce pomohla dodat na váženosti myšlenky, že evropskou „identitu“ je třeba bránit před hrozbou rozpuštění a vymazání imigrací, globálním obchodem, nadnárodními institucemi i levicovým

multikulturalismem.

Benoist se dnes snaží co nejvíc vyhybat sociálním médiím a zůstává věrný tištěnému slovu. Jeho pařížský byt je mu do jisté míry útočištěm před jeho venkovským domem, kde má svou osobní knihovnu o více než 200 000 svazcích, která se dle jeho slov svým rozsahem stala břemenem. Umělecká sbírka v jeho studovně obsahuje mimo jiné de Benoistův modernistický portrét, na němž je jeho tvář uzavřena v čemsi, co připomíná železnou masku. Na stěně toalety visí plakát zvoucí na přednášku, kterou kdysi měl v Turecku – naproti plakátu s různými plemeny koček.

Sám se dnes označuje za člověka situovaného více na levici než na pravici a dodává, že v posledních amerických prezidentských volbách by hlasoval pro Bernieho Sanderse. (I ve francouzských volbách byl ostatně jeho první volbou levicový kandidát **Jean-Luc Mélenchon**.) Rozhodně odmítá jakoukoliv spojitost mezi svou Novou pravicí a pravicí alternativní, která podpořila **Donalda Trumpa**.

„Někteří mě snad považují za svého duchovního otce, já je však jako své duchovní syny neberu,“ podotýká k tomu.

Jeho pozice se ale v průběhu života značně vyvinuly. Napsal toho tolik a tak těžko přístupným jazykem, že nemusí být úplně snadné dospět k tomu, co si dnes myslí. (Pro anglicky mluvící obecnost je překážkou navíc to, že přeložen byl jen zlomek jeho díla). Odsuzuje **rasismus**, ale vystupuje proti integraci. Odmítá volání po asimilaci nebo „reemigraci“ imigrantů, ale trápí jej „často až brutální“ změny, jež jejich přítomnost pro evropská společenství znamená. Identity se podle něho v čase proměňují, přesto chce, aby byly „silné“. Zříká se alternativní pravice, ale spolupracuje s některými čelními postavami, které jsou s tímto hnutím spojovány.

V průběhu odpoledne mu postupně docházela trpělivost s otázkami na vztah jeho myšlenek k současné politické situaci: „Přistupujete k Nové pravici jako k politickému subjektu, pro nás je to ale subjekt intelektuální.“

Americkým čtenářům ostatně poprvé nepředstavila jeho myšlení krajní pravice, ale levicový časopis *Telos* v 90. letech, Jeho redakci zaujala de Benoistova kritika americké zahraniční politiky. Zde byl také přeložen jeho *Manifest pro evropskou renesanci* z roku 1999 (česky **Manifest: Nová pravice v roce 2000**, vyšlo jako příloha de Benoistovy knihy *Totalitarismus: Komunismus a nacionální socialismus – jiná moderna 1917 – 1989* v roce 2018 – pozn. DP), kde načrtnul svou filozofii „etnopluralismu“, podle níž všechny etnické skupiny sdílejí zájem na obraně jejich „práva na odlišnost“, a tak by měly jednotně vystupovat proti všem silám, které se pokoušejí hranice mezi „silnými identitami“ smazat.

Ať už byly jeho úmysly jakékoliv, padl tento argument do oka nové generaci bělošských nacionalistů, v jejichž rukou se etnopluralismus stal jakýmsi multikulturalismem převráceným naruby. Nejsme bělošští supremacisté (zastánci nadřazenosti bílé rasy), tvrdí, ale všem by prý bylo lépe ve světě, kde jsou etnické skupiny oddělené, i když – aspoň teoreticky – sobě

rovné.

Benoist dospíval v čase války za alžírskou nezávislost, jež vyvolala debaty o tom, zda se muslimové mohou někdy skutečně stát Francouzi a zda si země jejich pozváním nezadělává na problémy.

Alžírsko bylo po 130 letech francouzské vlády mnohými považováno za nedílnou součást Francie a muslimové za součást Francie. Alžírské odtržení v roce 1962 ale vzneslo otazníky nad tím, jestli francouzské hodnoty dokáží překročit rasové, etnické či náboženské rozdíly. A do vyhocené diskuse o tom, kdo se skutečně může stát Francouzem, se zapojily i stovky tisíc obyvatel Alžírsko - etnických Evropanů i muslimů - kteří po získání nezávislosti odešli do Francie.

Nová pravice se zformovala jako skupina mladíků kdysi blízkých fašistickým a nacistickým kruhům, a tyto otázky tak chápali jako zásadní pro samotnou budoucí existenci Evropy. Koncem 60. se však od krajně pravicového prostředí odštěpili a začali si pečlivě budovat image intelektuálů eklekticky čerpajících z levicových i pravicových zdrojů, čímž se snažili proniknout do mainstreamové debaty.

Není tak náhoda, že ideje formulované de Benoistem ve Francii v průběhu druhé poloviny 20. století dnes míchají karty politiky století jedenadvacátého. A dost možná bylo nevyhnutelné, že lidé, kteří si dělají nárok na jeho odkaz, ho stahují zpátky do krajně pravicového prostředí, z něž se dlouhá léta pokoušel vymanit.

Benoist se narodil v údolí Loiry západně od Paříže do Francie okupované nacisty. Jeho rodiče ho už jako dítě poslali do Paříže, kde chodil na elitní přípravky, než se dostal na nejprestižnější univerzitu v zemi, Sorbonnu.

Už jako sedmnáctiletý začal psát, když mu vyšlo několik článků u Henryho Costona, odsouzeného za kolaboraci. Coston byl za okupace předákem Asociace protižidovských novinářů a vydával díla jako např. pamflet *Nenávidím vás (Je vous hais, Le Cahier Jaune, 1944)*, který obhajoval koncentrační tábory. Benoist prý o jeho antisemitismu nic nevěděl - setkal se s ním přes jeho dceru, s níž se přátelil - a Costona považoval za autora, který „se zabývá především hospodářstvím a bankami“.

Svou letmou spoluprací s Costonem de Benoist nazývá „poznámkou pod čarou“ své kariéry; jeho raná léta byla formována spíš válkou o Alžírsko.

Do politiky vstoupil zkraje 60. let jako šéf skupinky Federace nacionalistických studentů. Ta podporovala tak zvanou Organizaci tajné armády (OAS), jež ve svých řadách sdružovala bývalé vojáky, fašisty a zastánce francouzského koloniálního impéria v zoufalém boji s cílem alžírské nezávislosti zabránit. Ta se však postupně stala nevyhnutelnou, a tak OAS spustila teroristickou kampaň, jež si vyžádala skoro 2000 životů. Několikrát také jen těsně neuspěla v pokusech o zavraždění prezidenta (Charlese de Gaulla).

Dominique Venner (srpen 1993)

Benoist se sblížil se sympatizantem OAS jménem **Dominique Venner** a v roce 1963 spolu založili časopis *Europe-Action*, důležitý hlas na pravici, který se snažil nově vymezit obsah pojmu „Francouz“.

Francie před válkou ve snaze udělat ze svých koloniálních poddaných plnoprávné občany dospěla dál než kterákoliv z evropských zemí, tvrdí historik **Todd Shepard**. Alžírsko zvolilo do francouzského parlamentu 55 muslimů, včetně místopředsedy Národního shromáždění. Předsedou senátu – a druhým nejvyšším ústavním činitelem země – byl černoš z **Guyany**. Francouzský stát se také aktivně pokoušel smazat odlišnosti mezi evropským a místním společenstvím v Alžírsku, včetně pozitivní diskriminace muslimů ve veřejné správě a **kampaní**, která měla muslimům pomoci „zmodernizovat se“ odložením závoje.

Francouzská vláda však byla brutální a hlasy volající po nezávislosti drtila i mučením, vraždami či kolektivními tresty, což z ní učinilo celosvětový symbol rozmanitých zel kolonialismu. I v samotné Francii se našla řada stoupenců alžírské nezávislosti, podle nichž se vláda nad zámořskými územími rovnala zradě francouzských rovnostářských hodnot

Pravice si z konfliktu odnesla odlišná poučení, dodal Shepard v rozhovoru. Lidem jako Venner válka nade vše pochybnost ukázala nesmyslnost snah začlenit „Araby“ do evropské země i to, že Francie se stala příliš slabou, než aby byla schopná nadále bránit národnímu cítění v zemích povstávajících z popela jejího někdejšího impéria. A protože po válce přibyl do Francie skoro milion obyvatel Alžírsko, považovali odpověď na otázku identity za klíčovou pro to, jestli Francie – a s ní Evropa – mohou přežít.

„Pokud chtějí Francie i Evropa přežít, musejí uskutečnit své nacionalistické revoluce,“ napsal Venner ve svém za mřížemi sepsaném **manifestu**, kde jako své vzory jmenuje Lenina, Hitlera a Maa. Jen síla samotná ale podle něj nestačí – pravice musí zvítězit i ve válce idejí a vytvořit „novou doktrínu“, která by se posloužila jako „ukotvení myšlení i činu“.

V tomto krizovém historickém okamžiku **vyzývala** Vennerova a de Benoistova *Europe-Action* Západ ke sjednocení jako „bělošské společenství“.

Namísto nacionalismu, který Evropany dovedl až ke vzájemnému boji a zabíjení, se měli podle de Benoista sjednotit kolem své rasy.

„Rasa představuje jedinou skutečnou jednotku, jež pokrývá všemožné jednotlivé odlišnosti,“ napsal de Benoist pod pseudonymem v roce 1966. „Objektivní studium dějin ukazuje, že jediné evropská (bělošská, kavkazoidní) rasa pokračovala v nepřetržitém vývoji od doby, kdy nastoupila vzestupnou evoluční cestu, na rozdíl od ras ustrnulých ve svém rozvoji, tedy ve faktickém regresu.“

I proto se pochvalně vyslovoval o rasové vědě typu využívaného nacisty k ospravedlnění holokaustu. „Nahradme přirozený výběr opatrným komunitárním eugenickým programem, vytvořeným s cílem omezit rozšíření vadných prvků a vad samotných,“ doporučoval.

Dnes se de Benoist této eseje i další tvorby z oné doby zříká s tím, že „v minulosti napovídal spoustu hloupostí“ a postupně v něm rostlo rozčarování „nejen z radikální pravice, ale i politiky jako takové“.

„Můj intelektuální život skutečně začal až v roce 1967 nebo 1968. Bylo to naprostá proměna,“ říká k tomu.

Ve skutečnosti ale v té době jím vedený časopis i dlouho poté otiskoval příspěvky o „biologickém realismu“. V popisovaném období se s někdejšími kolegy z *Europe-Action* a Federace nacionalistických studentů rozhodli zformovat Novou pravici, která postupně upouštěla od zdůrazňování rasové hierarchie a namísto toho se soustředila na „identitu“ a „lidskou rozmanitost“ jako prospěšné věci, které je třeba pečlivě chránit před homogenizací.

Benoist postupně přišel s filozofií, jež si vypůjčuje na levici i pravici, ale současně je i zpochybňuje. Hlavní premisa jeho díla se však nijak nezměnila a příliš se neliší od vyznění Vennerova revolučního manifestu: víra v možnost ovlivnění politiky pomocí šíření myšlenek; přesvědčení o nutnosti evropského návratu ke kulturním kořenům a rozhodné obrany identit před zánikem.

Benoist podle svých slov jednou do roka pravidelně večeríval s Vennerem až do jeho smrti v roce 2013. Venner se svou smrtí pokusil **vyburcovat Evropu** k nacionalistickému obrození. Zastřelil se před oltářem katedrály Notre Dame. Tímto svým gestem chtěl **probudit** „francouzskou i evropskou paměť a otevřít ji naší identitě“, než Francie padne „do rukou islamistů“.

Podobně jako alternativní pravice se de Benoistova Nová pravice pokusila přijít s novou pravicovou ideologií, která by nabourala hegemonii nad diskurzem, kterou podle nich levice držela.

V jistém slova smyslu byl de Benoist ve svém rebelantství proti autoritě typickým příslušníkem své generace. V květnu 1968 vedly protesty levicových pařížských studentů až politickým nepokojům, které otřásly celou Francií. Střety studentů s policisty v pařížských ulicích následovala celonárodní všeobecná stávka, která na dva týdny ochromila zemi a nakonec přinutila prezidenta de Gaullea odejít na odpočinek.

Benoist strávil většinu května '68 v Paříži a „sdílel obecné nadšení“. Dodává: „nesdílel jsem reakci pravičáků, podle kterých ‚to bylo hnusné a anarchistické‘“. V roce 1965 dokonce skončil se studiem, protože získáním diplomu by se prý dopouštěl „jisté míry kolaborace se systémem.“

V levicové taktice se zhlédl a nechal se jí spolu s dalšími krajně pravicovými aktivisty inspirovat k cestě války idejí založením nového think-tanku.

Označení pro svůj projekt – „**metapolitika**“ – si vypůjčili od italského komunistického teoretika Antonia Gramsciho a přišli se jménem Skupina pro výzkum a studium evropské civilizace, zkratkou z francouzského názvu GRECE.

Tak trochu připomínali pravicové hippies: pořádali oslavy slunovratů a ve svých časopisech prodávali spiritualistické tretky. Otevřeně se označovali za pohany, protože „evropské národy musejí znovu nalézt a čerpat z původních zdrojů své duchovní identity“. Skupina složená takřka výhradně z mužů také praktikovala tehdy módní volnou lásku, takže mezi nimi podle někdejších členů běžně docházelo i k „vyměňování manželek“

Benoist dokonce při jedné příležitosti **hájl** autora oslavujícího pedofilii, když napsal: „Proč by člověk nemohl mít požitek z pohlazení boků středoškolaček?... Podle mého osobního vkusu a žebříčku hodnot mi přijde mnohem ‚skandálnější‘ sledovat televizi a kupovat si výherní losy než cítit náklonnost k svěžím zadečkům, novým emocím a rašícím ěadrům.“

Jeho úhlavním nepřítelem se stal liberální **kapitalismus**, který chápal jako všeobjímající a pohlcující sílu, odhodlanou proměnit celý svět na jeden velký tržní prostor.

Benoistovo dílo z tohoto období často stavělo na hlavu levicovou logiku: skutečným rasismem je **rovnostářství**, které se snaží vymazat všechny existující odlišnosti. **Demokracie** je pak opravdovým totalitářstvím, jelikož trvá na nelegitimnosti všech nedemokratických systémů. **Individualismus** zase okrádá lidi o jejich identity oslabováním vazeb společenství.

GRECE své myšlenky šířilo prostřednictvím seminářů, konferencí nebo pravidelně pořádaných „letních škol“, kde se probírala témata sahající od myšlení italského fašistického myslitele **Julia Evoly** až po neofašistické aliance s postkoloniálními hnutími. Koncem 70. let měla skupina ke dvěma tisícovkám příslušníků, kteří po celé zemi organizovali místní kluby, říká historička **Anne-Marie Duranton-Cabrolová**. Mimo Paříže měli nejsilnější postavení na středomořském pobřeží, kde se usídlili početní **pieds noirs**, tedy příslušníci společenství v Alžírsku po generaci žijících Francouzů a zapřisáhlí odpůrci jeho nezávislosti.

Časopisy publikované GRECE – **Nouvelle École** a **Éléments** – se zprvu vyzněním příliš nelišily od **Europe-Action** a také do nich v prvních letech přispívali titíž autoři, včetně Dominique Vennera. Asi v polovině 70. let však de Benoist přišel s novou identitární rétorikou, která se levici postavila na jejím domácím hřišti.

Jeho velkou ideou oněch let – která dnes jako by chytala druhý dech – byl tzv.

„etnopluralismus“. Namísto dokazování nadřazenosti Evropanů nad nebělochy se GRECE jalo rozvíjet myšlenku, že všechny skupiny mají „právo na odlišnost“, a tak se snažilo kooptovat levicovou rétoriku o rozmanitosti. Kdykoliv tak dnes bělošští nacionalisté tvrdí, že nejsou rasisté, jen by podle nich bylo všem lépe mezi svými vlastními – odvolávají se fakticky na etnopluralismus.

„Rozmanitost světa je jeho jediným skutečným bohatstvím, z ní totiž vyrůstá to nejdrahocennější ze všech dober: identita,“ napsal de Benoist. Za pravicového se označil proto, že si cenil odlišností mezi lidmi a z toho plynoucí nerovnosti. Levici vinil z prosazování „homogenizace světa“ ve jménu rovnostářství.

„Národy nejsou o nic zaměnitelnější než lidé,“ dodal.

V tomto duchu se de Benoist v roce 1974 otevřeně vyhradil „proti veškerému rasismu“ a odsoudil „xenofobii, vytváření předsudků, diskriminaci, nenávist a hanebnosti všech, které ovlivňuje“. Dokonce se přihlásil k boji protikolonialistických hnutí i černé síly a tvrdil, že levicový antirasismus je ve skutečnosti jen rasismem jiného typu. Vymazání odlišností mezi skupinami znamená podle něj „etnocidu“, „zánik etnických skupin coby svébytně existujících“.

V téže eseji kritizoval i mezirasové partnerské vztahy, které vedou k homogenizaci lidstva obývajícího svět pokrytý „stejnými městy, stejnými budovami, stejnými obchody, stejným zbožím i způsobem života“. A bránit nepřestal ani výzkumy, podle nichž mají černoši nižší IQ, přestože se nechal slyšet, že „nadřazené jsou všechny rasy“ protože každá je svým způsobem výjimečná a jen její příslušníci dokáží dovést k dokonalosti ty nejlepší prvky této výjimečnosti.

Benoist čerpá z levice i pravice a dospívá při tom k pozicím často tak neočekávaným, až bývá svými kritiky někdy podezříván, že to dělá hlavně proto, aby se vyhnul každému zařazení do škatulky. GRECE si dokonce přisvojilo i prvky levičáckého žargonu, když se postavilo na obranu „práva na odlišnost“, říká historik Todd Shepard. Ten vysledoval původ tohoto spojení ke skupině jménem Homosexuální fronta za revoluční akci, která právo na sexuální odlišnost oslavovala mj. i ve svém manifestu nazvaném *Tři miliardy zvrhlíků: Velká encyklopedie homosexualit*.

Tento intelektuální „facelift“ pomohl de Benoistovi prorazit do úzkého kroužku intelektuálů, kteří ve Francii do značné míry utvářejí podobu veřejné debaty. Za svůj manifest z roku 1977 *Vu de droite* (Pohled zprava), v němž Evropu vyzývá ke znovu odkrytí „kořenů“ vlastní identity, byl oceněn Francouzskou akademií a následujícího roku ho spolu s dalšími kolegy z GRECE oslovili, aby vytvořil nový časopis pro velké středopravé noviny *Le Figaro*.

V zemi to vyvolalo vlnu pobouření, zejména na francouzské levici.

„Energická skupinka pravicových intelektuálů se postavila čelem dlouholeté levicové intelektuální hegemonii se zlověstnými teoriemi o rase, genetice a nerovnosti, které od

temných dní Třetí říše povětšinou zůstávaly skryty ve stínech," napsal v roce 1979 časopis *Time*. A první otázka rozhovoru s de Benoistem ve francouzské mutaci *Playboye* zněla: Bezmála vás srovnávají s Josephem Goebbelsem. Nepřehánějí trochu?"

Benoist výpady úspěšně odrážel více než deset let. V 90. letech však začala jeho hvězda pomasínat s tím, jak se desítky intelektuálů zapojily do kampaně proti Nové pravice, která podle nich sloužila jako nástroj k „legitimizaci krajní pravice“ a ohrožovala „jak demokracii, tak lidský život samotný“.

Někteří lidé kolem něj ale dospěli k závěru zcela opačnému: tolik mu prý záleží na přízni hlavního proudu, že odmítá dovést své myšlenky k jejich logickému vyústění – tedy volání po repatriaci imigrantů. Někteří lidé z GRECE proto přešli do řad **Národní fronty**, jejíž tehdejší šéf – nepokrytý rasista a antisemita **Jean-Marie Le Pen** – dokonale ztělesňoval právě onen nacionalismus starého stříhu, s nímž se GRECE chtěla rozžehnat.

Velice rozhořčený byl zejména rozkol s **Guillaumem Fayem**, který se s de Benoistem rozešel v půli 80. let, když Faye začal vyjadřovat otevřeně rasistické pozice, které chtěl de Benoist naopak nadobro opustit.

Atypický kandidát na hrdinu nového nacionalistického hnutí Faye léta pracoval jako rozhlasový bavič a příležitostný pornoherec, než se pustil do série knih volajících po „rekonquistě“ Evropy od muslimských imigrantů. Faye je dnes dle svých slov „opilec“, přesto stále pracuje na knize o blížícím se pádu Evropy s pracovním názvem *Budoucí občanská válka* (kniha vyšla pod názvem *Ethnic Apocalypse: The Coming European Civil War* u vydavatelství Arktos v roce 2019 – pozn. DP).

Guillaume Faye (foto z let 1969-70)

„Jsem rasista, jistě... Byl to rasismus nebezpečný pro ostatní“ (v GRECE), říká Faye.

Téměř bezprostředně poté, co de Benoist přišel se svými idejemi ohledně „práva na odlišnost“, napsal Faye, že tato zásada musí znamenat odmítnutí „multirasové společnosti“ a podniknutí kroků k tomu, aby se imigranti „vážně zabývali návratem do své domoviny“. V 90. letech už pak Faye začal mluvit o „otevřené válce“ a de Benoist ho za to při příležitosti Fayeho procesu pro podněcování k nenávisti v jeho knize z roku 2000 *Kolonizace Evropy* odsoudil v tisku.

Benoist je v současnosti pro Fayeho v podstatě slaboch („cuck“).

Benoist „je stvoření systému, žádný revolucionář“, poznamenává Faye. „Řekl jsem tehdy, že nejprve je třeba se jich (imigrantů) zbavit, a pak se můžeme bavit o etnopluralismu.“

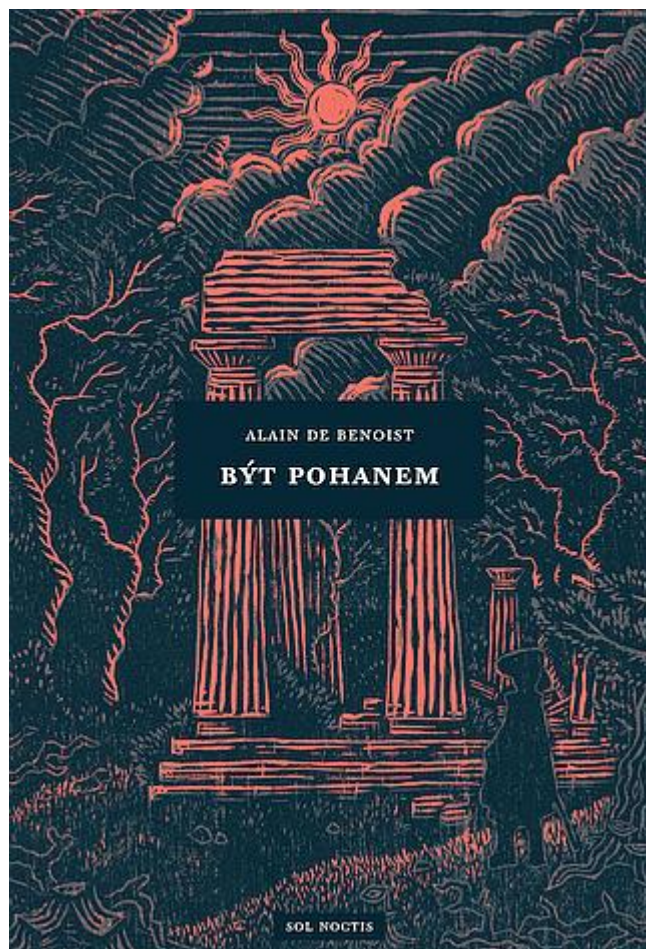
Faye shrnuje svou pozici následovně: „Já věřím v občanskou válku... on je proti ní.“

Benoist se sice k otcovství alternativní pravice a širšího nacionalistického obrození nijak nehlásí, jeho „děti“ jsou však rozesety po celém Západě.

Nová generace bělošských nacionalistů, včetně části americké alternativní pravice a rychle rostoucích podobně smýšlejících skupinek po celé Evropě, vzdává Nové pravici hold přijetím označení „identitář“. Rádi by se prezentovali jako zastánci „etnopluralismu“ a ne bělošské nadřazenosti ve stylu nacistického Německa nebo amerického Jihu. Dokonce ani tradičněji orientovaným bílým nacionalistům neunikla síla nové značky a přijali toto jméno za své.

Benoist odmítá jejich požadavky na repatriaci imigrantů i demonizaci islámu, ale nacionalisté přesto užívají některé z jeho myšlenek k ospravedlnění svého programu. Od Ameriky přes Evropu až po Rusko se jeho jméno stalo poznávacím znamením těch, kdo se považují za lepší třídu bělošských nacionalistů

V Americe patří k de Benoistovým nejvlivnějším následovníkům Richard Spencer, který podobně jako Francouz prošel elitními univerzitami. Spencer podle svých slov de Benoista objevil v roce 2003 na studijní stáži v Německu. V té době ještě toužil stát se režisérem a inscenovat „bláznivé intelektuálské nastudování“ oper Richarda Wagnera.

Ceské vydání *Být pohanem* (Sol Noctis, 2019)

Spencer si vybavuje, jak si poštou objednával překlad *Manifestu pro evropskou renesanci* a následně několikrát přečetl v té době jedinou jeho knihu dostupnou v angličtině *On Being a Pagan* (česky *Být pohanem*, Sol Noctis 2019). Tak se rychle dostal do prostředí bělošského nacionalismu, kde rozvinul svou vizi „etnostátu“, určeného výlučně bělochům.

Spencer de Benoista považuje za osobní vzor alespoň co se týče úsilí učinit toxické myšlenky přijatelnějšími.

„Pro tyhle myšlenky je myslím mnohem prospěšnější, když se ikonou ‚rasismu‘ v Americe 21. století stane Richard Spencer... místo lidí třeba potrhlejších, méně chytrých, prezentovatelných a tak dále“, zamýšlí se Spencer. „Richard Spencer se stal memem – a nemyslím, že říct to nahlas by byla známka narcismu... Nemůžu před tím břemenem uhnout.“

Než Spencer narazil na Novu pravici, fungovaly už nějaký čas podobně smýšlející novopravicové skupinky v Itálii, Německu i jinde v Evropě; noví vykladači svých vlastních fašistických tradic. V nepokrytém gestu uznání GRECE nazvali Italové svůj časopis *Elementi* a Němci *Elemente*. V Rusku zase Alexandr Dugin, vyznavač ideje eurasijského impéria a člověk kdysi blízký prezidentu Putinovi, pojmenoval svou první tištěnou publikaci *Elementy* a de Benoista uváděl jako člena redakční rady, dokud si Francouz nevyžádal odstranění svého jména.

Možnosti šíření jeho těchto myšlenek však dlouho zůstávaly omezené, protože jeho dílo nikdo nepřeložil od angličtiny. To se změnilo asi před deseti lety, když si nakladatelství jako kalifornské *Counter-Currents* a švédský *Arktos* vytyčily za jeden ze svých cílů popularizaci Nové pravice v anglicky mluvícím světě. Tvůrci také spustili webové stránky, které posloužily jako inkubátory pro myšlenky pozdější alternativní pravice.

Výkonný ředitel *Arktosu* Daniel Friberg říká, že překlad *Manifestu pro evropskou renesanci* našel na webu, když se zamýšlel nad tím, jak své hnutí dostat z radikálního okraje spektra.

Předtím se věnoval distribuci „white power“ heavymetalových nahrávek i nacistické symboliky, časem se však přesunul k tvorbě webových stránek zasvěcených „metapolitice“, díky nimž se Švédsko může pyšnit „alternativní“ mediální scénou velice podobnou americké alternativní pravici.

Benoistovou zásluhou, říká Friberg, „jsem si opravdu uvědomil, na jakém intelektuálním pokladu pravice sedí. Byl tam a pomohl mi doopravdy zformovat své ideologické směřování.“ Arktos je dnes hlavním vydavatelem de Benoistova díla v angličtině, když už vydal sedm jeho knih (v současnosti už 12 překladů – pozn. DP).

Benoistův vliv pronikl až na palubu lodě ve Středozezemním moři, na jejíž vypravení skupina jménem **Generace identity** letos (2017) v létě úspěšně shromáždila přes 200 tisíc dolarů a vydala se s ním na misi s cílem „záchrany Evropy“ narušováním záchrany plavidel migrantů.

Mainstreamová média o této skupině někdy mluví jako o „hipsterské pravici“ protiimigračních aktivistů, ale jejich inspiraci lze snadno vystopovat k de Benoistovi, Guillaumovi Fayemu a dalším otcům Nové pravice.

Generace identity vyrostla z mládežnického křídla Identitárního bloku, založeného členy krajně pravicové skupiny zakázané v roce 2002 poté, co se jeden z jejích příslušníků pokusil zavraždit tehdejšího prezidenta Jacquese Chiraca. Někdy v té době, prozrazuje de Benoist, ho zkontaktoval i spoluzakladatel Identitárního bloku Fabrice Robert, zda by nebyl ochotný pobavit se s ním „o jejich politických perspektivách“. Další autor dříve spojený s GRECE **Robert Steuckers** pak zase říká, že Robert navštěvoval institut, který Steuckers po vzoru GRECE vytvořil v Belgii.

(Robert na naše opakované prosby o poskytnutí vyjádření nereagoval.)

Fayeho vliv na Generaci identity je okamžitě patrný i z výzvy k akci na jejich webových stránkách.

„Naším ideálem je reconquista, kterou hodláme dovést až do konce,“ vypůjčují si Fayeho terminologii. „Tváří tvář homogenizaci národů i kultur, přílivové vlně masové imigrace a vzdělávacímu systému, který před námi skrývá historii našeho lidu, aby nám ji tak zabránil milovat... představuje Generace identity první obrannou linii.“

Generaci identity na Facebooku podporuje přes čtvrt milionu fanoušků a expanduje do dalších zemí. Někteří její členové vstoupili do Front National, včetně jednoho ze spoluzakladatelů Identitárního bloku. Další pak aktivně šíří konspirační teorii známou jako „Velká výměna“ – podle níž je evropské obyvatelstvo nahrazováno imigranty – a za hlavní bod svého programu si vytknuli „reemigraci“.

A i když se de Benoist od myšlenky reemigrace distancoval, mezinárodně nejviditelnější představil Generaci identity na mezinárodní scéně Rakušan Martin Sellner tvrdí: „Naše ideologie i strategie je inspirována Alainem de Benoistem.“ Právě Francouzovy spisky

Sellnera podle jeho vlastního vyjádření „dostaly z tradiční krajně pravicové scény k té nové.“

Benoist není dotazy na identitární hnutí nijak nadšený:

„Podle mě se jedná o nepočetné, vyložené okrajové tendence blouznivých skupinek, které se zoufale nějak pokoušejí získat legitimitu, protože nemají ke komu vzhlížet.“

Zdůrazňuje, že jen pár jeho knížek, často napsaných už před mnoha lety, bylo přeloženo do angličtiny – a to ještě ty, které nepovažuje za své nejdůležitější. „Nemluvíme o tom, o čem píš.“

Sám jim ale také dodává legitimitu. **Promluvil** na akci organizace Richarda Spencera National Policy Institute v roce 2013 a se Spencerem a Fribergem spolupracuje i poté, co se oba podíleli na akci „Unite the Right“ ve virginském Charlottesville, kde zemřela jedna žena. Poskytl rozhovory ruskému eurasianistovi **Alexandru Duginovi** nebo americkému bělošskému nacionalistovi **Jaredu Taylorovi**. Spencerovo nakladatelství Radix připravuje k vydání knihu, která obsahuje nové de Benoistovy eseje hned vedle příspěvků antisemitského autora **Kevina MacDonalda**.

Řada jeho levicových kritiků, jako třeba britský historik fašismu Roger Griffin, tak věří, že de Benoistova filozofie je sofistikováním trojským koněm, v jehož útrobách se snaží své skutečně přesvědčení propašovat do „slušné společnosti“.

Benoist si dřív a lépe než většina krajní pravice uvědomil, že cesta k vítězství nevede přes „střílení politiků a uchopení moci – ale skrz ovládnutí knižních klubů. Jal se tak velice dovedně a záměrně vytvářet... fašismus, který jako fašismus nevypadá ani nezní, protože působí jako intelektuální činnosti vysoké úrovně,“ říká Griffin.

Odborník na extremismus Jean-Yves Camus, který žije nedaleko de Benoista v jednom z nejrozmanitějších okrsků pařížského centra, však pravdu vidí ještě mnohem komplikovaněji.

„Mám za to, že se rasovému myšlení skutečně vzdálil. Je to jediný člověk na pravém okraji politického spektra, kterého stojí za to číst. A nejen číst – někdy se s ním dá i souhlasit, třeba v jeho kritice postnárodní společnosti nebo globalizace,“ dodává Camus.

Benoistova „odručka intelektuální krajní pravice je ovšem mrtvá. Na její místo nastoupila druhá generace, ale to je Identitární blok, úplně jiná káva,“ uzavírá.

Benoist touží především po tom, aby jeho náhled na svět nezemřel s ním – a necítí zodpovědnost za ty, kteří se o to pokoušejí.

„Spoustu lidí oslovuje to, co si přečetli v mých knihách. Ale je osudem každého spisovatele a teoretika, že nemůže ovlivnit šíření svých myšlenek,“ říká k tomu de Benoist.

Když se ho ptáme, zda ho nenapadlo stáhnout své knihy z etnonacionalistického

Benoist pohledem mainstreamu: bělošští nacionalisté si tohoto muže zvolili za svého (duchovního) otce | 13

nakladatelství, které je hlavním anglickým překladatelem jeho díla, odvětí: „Jistě, mohl bych – ale kdo jiný by mě chtěl vydávat?“

Rozhovor s Alainem de Benoist *They Wanted To Be A Better Class Of White Nationalists. They Claimed This Man As Their Father.* na stránkách BuzzFeed News vyšel 26. prosince 2017.